

— Где е детето! Моятъ спасителъ?

Но старецътъ му каза:

— То е чедо на Сахара и скоро ще се върне.

Мина доста време. Слънчевитъ лъчи падаха отвесно и като нажежени игли се забивиха въ тѣлата ни. Пѣсъкътъ на пустинята бѣше пламналъ, и далеко нѣкъде неговитъ езици се губѣха срѣдъ безкрайния небосклонъ. Безпокойствието на спасения растѣше. Той искрено съжеляваше за малкия бедуинъ...

Къмъ обѣдъ като изневиделица долетя малкиятъ бедуинъ на своя черенъ конъ. А нали конътъ бѣше тукъ, и Фетикъ трѣбваше да си дойде пеша?!

Но азъ малко знаехъ за арабскитъ коне и тѣхната привързаностъ. Конътъ, следъ като бѣше донесълъ и спасилъ европейца, се бѣ върналъ, за да спаси и своя малъкъ обиченъ господарь.

Старецътъ се усмихна и съ своята беззжба уста натърти:

— Фетикъ е чедо на пустинята!

Василъ Дунавски

СБОГОМЪ

Малка птичка лекокрила
своего гнѣздо бѣ свила
до гредата, подъ стрѣхата.

Цѣло лѣто безъ умора
тя ни веселѣше двора
съ пѣсни чудни ранобудни.

Но сърдитъ ноемврий прати
облаци и дѣждъ, и вѣтъръ
и оголи всички стволи.

Малката пѣвица наша
трепна, полетѣ уплашена
и замина — за чужбина.

— Добъръ пжтъ, крилатко драга,
до година тукъ на прага
ще те чакамъ съ пролѣтняка.

Да запѣешъ пакъ тждѣва —
ще се радвамъ азъ тогава
много, много... — Сбогомъ! Сбогомъ!

Е. Багряна